

Tu là cỗi phúc

Tu là cỗi phúc ..... Hoà thượng trụ trì chùa trên ngọn Cấm Sơn chiều nay tiếp một trung niên xin được quy y cửa Phật:

- Thầy ơi, con đến xin được nép bóng thiền môn, xa lánh sự đời, mong thầy chấp thuận.

Hoà thượng khuyên can:

- Nhà chùa nào phải là nơi giải sầu, tam bảo đâu là chốn lánh trần. Tu hành cũng lắm gian nan, thí chủ phải suy nghĩ thật kỹ, lỡ sau này không chịu được mà hoàn tục thì mất công lắm!

- Thưa thầy, ý con đã quyết, xin thầy thí phát và cho con được kê bằng “sư phụ”!

- Thí chủ à, nghĩ lại đi, cuộc đời hãy còn lắm niềm vui với thất tình lục dục. Đang tuổi xuân, sao thí chủ không tìm vui trong tình ái?

- Thầy ôi, bây giờ ngoài đó yêu nhau hôm trước bóp cổ nhau hôm sau! Với lại lấy vợ thì phải sanh con, còn khổ hơn. Bao nhiêu nỗi khổ thầy làm sao hiểu được! Con quyết rồi: Tu là cỗi phúc, tình là dây oan !

- Thiện tai! Thế sao con không giải khuây bằng những thú vui trần thế khác như ẩm thực, du lịch?

- Thầy xa lánh thế gian quá lâu nên không biết cỗi tục bây giờ nó... tục lắm! Ăn một món ngon cũng có nghĩa ăn mầm bệnh. Ra đường thì đầy dẫy hiểm nguy, vừa sợ cướp, vừa sợ tai nạn xe cộ...

- Thế, chẳng lẽ ngoài đó không còn gì vui?

- Con chẳng biết nữa. Với con bây giờ tất cả đều là không!

Hoà thượng ngăn người :

- Mô Phật ! Nói thế thì thí chủ đắc đạo rồi. Tu chi nữa